

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 358/2026-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného Advokátska kancelária Kováčik Legal s.r.o., Radlinského 1729, Dolný Kubín, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 46Ek/575/2025 z 18. marca 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. júna 2026 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, rovnosť účastníkov podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením exekučného súdu o zamietnutí jeho sťažnosti proti uzneseniu o zamietnutí jeho návrhu na zastavenie exekúcie.

II.

2. Proti sťažovateľovi sa od júla 2015 viedla exekúcia na vymoženie 9 387 eur s príslušenstvom na základe od apríla 2014 vykonateľného platobného rozkazu, ktorá bola podľa zákona č. 233/2019 Z. z. o ukončení niektorých exekučných konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ukončení starých exekúcií“) ukončená v decembri 2020. Od februára 2025 sa proti sťažovateľovi vedie opätovná exekúcia. Sťažoval ju žiadal zastaviť z dôvodu premlčania práva podať opätovný návrh, keďže oprávnený ho nepodal do roka od ukončenia starej exekúcie. Vychádzal z toho, že pohľadávka vymáhaná v starej exekúcii sa po ukončení starej exekúcie nepremĺči skôr, ako uplynie rok od zastavenia (§ 9 ods. 2 zákona o ukončení starých exekúcií).

3. Okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka návrh sťažovateľa zamietol. Konštatoval, že právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu sa premlčuje za desať rokov od vykonateľnosti [§ 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“)]. Ak veriteľ toto právo v tejto premlčacej dobe začne exekučne vymáhať a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od uplatnenia tohto práva po dobu konania neplynie (§ 112 OZ). Stará exekúcia začala pred uplynutím desaťročnej premlčacej doby (rok a tri mesiace od začatia plynutia), ktorá počas tejto exekúcie neplynula. Premlčacia doba začala znova plynúť ukončením starej exekúcie a plynula do začatia novej exekúcie (štyri roky a dva mesiace). Opätovný návrh na vykonanie exekúcie tak bol podaný pred uplynutím desaťročnej premlčacej doby. K argumentácii sťažovateľa uviedol, že § 9 ods. 2 zákona o ukončení starých exekúcií nemožno na jeho vec použiť, keďže upravuje výnimku pre práva po ukončení starých exekúcií premlčané, a to tak, že ich možno aj napriek premlčaniu exekučne vymáhať, ak sa opätovný návrh podá do roka od ukončenia starej exekúcie.

4. Proti tomu podal sťažovateľ sťažnosť. Namietol nemožnosť použitia § 112 OZ o spočívaní premlčacej doby, keďže sa mal použiť osobitný § 9 ods. 2 zákona o ukončení starých exekúcií, z ktorého vyplýva, že právo podať opätovný návrh na vykonanie exekúcie sa premlčí do roka od ukončenia starej exekúcie. Nesúhlasil s tým, že premlčacia doba počas starej exekúcie spočívala, keďže na to je nevyhnuté, aby oprávnený v starej exekúcii riadne pokračoval. Tým, že oprávnený takýto návrh podal až po roku od ukončenia starej exekúcie, riadne v nej nepokračoval. Tieto názory podporil rozhodnutiami exekučného a ústavného súdu. Okrem toho navrhol vykonať spotrebiteľský prieskum neprijateľných zmluvných podmienok zmluvy o úvere a všeobecných obchodných podmienok, ktoré mali vplyv na vymáhaný nárok.

5. Ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením sudcu okresný súd sťažnosť sťažovateľa zamietol. Stotožnil sa s tým, že desaťročná premlčacia doba neuplynula. Rozhodnutia súdov, na ktoré sťažovateľ poukázal, nemožno pre odlišnosť vymáhaných nárokov (nedoplatok na zdravotnom poistení a obchodnoprávna pohľadávka) použiť na jeho vec. K prieskumu neprijateľných zmluvných podmienok, citujúc záver ústavného súdu (III. ÚS 619/2023), uviedol, že sťažovateľ nešpecifikoval ich neprijateľnosť a sám ich nezistil.

III.

6. Sťažovateľ namieta nesprávnosť a nedostatočné odôvodnenie záveru súdu o nepremlčaní práva oprávneného exekučne vymáhať nárok. Podľa sťažovateľa sa toto právo premlčalo, keďže oprávnený nepodal opätovný návrh do roka od ukončenia starej exekúcie. Svoj názor podporuje rozhodnutiami exekučného a ústavného súdu, ktorých použitie vylúčil okresný súd. Sťažovateľ namieta nevysporiadanie sa s námietkou, že pre použitie § 112 OZ o spočívaní premlčacej doby je podmienkou riadne pokračovanie v začatom konaní. Tým, že oprávnený opätovný návrh nepodal do roka od ukončenia starej exekúcie, riadne v začatom konaní nepokračoval, a preto počas starej exekúcie premlčacia doba nespočívala. Sťažovateľ namieta formalistické vysporiadanie sa súdu s prieskumom neprijateľných zmluvných podmienok. Keďže súd tento povinný prieskum neodôvodnil, nemožno zistiť, ktoré podmienky a akými kritériami hodnotil.

IV.

7. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov odmietnutá. Rozporné so základným právom na súdnu ochranu je súdne rozhodnutie, odôvodnenie ktorého je extrémne nelogické so zreteľom na preukázané právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06). Rozporné s právom na spravodlivé súdne konanie je súdne rozhodnutie, ktorého dôvody sú založené na zjavnej právnej chybe (Moreira Ferreira, bod 85; Navalnyy a Ofitserov proti Rusku z 23. 2. 2016, sťažnosti č. 46632/13 a č. 28671/14, bod 119). Súčasťou práv na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka na také odôvodnenie, ktoré dáva odpoveď na podstatné právne námietky, ktoré sú pre výsledok konania rozhodné (III. ÚS 540/2024).

8. Právny záver súdu o nepremlčaní práva exekučne vymáhať nárok proti sťažovateľovi nie je zjavne mylný ani nedostatočne odôvodnený. V súlade s rozhodujúcimi ustanoveniami sú závery, že premlčacia doba počas starej exekúcie neplynula a právo podať opätovný návrh na vykonanie exekúcie sa nepremlčuje v jednoročnej lehote od ukončenia starej exekúcie.

9. Z argumentácie sťažovateľa v sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka vyvstala opodstatnená právna otázka, na ktorú sudca nereagoval. Či počas starej exekúcie premlčacia doba na vymáhanie nároku z exekučného titulu spočívala, ak oprávnený opätovný návrh na vykonanie exekúcie nepodal do roka od ukončenia starej exekúcie. Teda, či nepodanie opätovného návrhu v jednoročnej lehote od ukončenia starej exekúcie možno považovať za riadne pokračovanie v konaní, tak ako to pre neplynutie premlčacej doby predpokladá § 112 OZ. Táto otázka bola hodná adresnej reakcie. To preto, lebo ak by sa sudca s argumentáciou sťažovateľa stotožnil (nepodanie opätovného návrhu v jednoročnej lehote od ukončenia starej exekúcie nespôsobuje spočívanie premlčacej doby počas starej exekúcie), exekúciu by musel pre premlčanie zastaviť. Tiež preto, lebo sťažovateľ svoj právny názor podporil uznesením exekučného súdu (23Ek/3111/2021), ku ktorému sudca nesprávne uviedol, že ho nemožno na vec sťažovateľa aplikovať. Hoci sa týkalo vymáhania nedoplatku na zdravotnom poistení, tak v ňom exekučný súd rovnakú otázku ako vo veci sťažovateľa vyriešil v prospech záveru sťažovateľa.

10. K tomu treba uviesť, že toto pre vec sťažovateľa nezáväzné uznesenie vyššieho súdneho úradníka nevylučuje, aby hoc totožný súd v iných konaniach zaujal opačný názor. Tiež to, že záver exekučného súdu z tohto uznesenia (nepodanie opätovného návrhu v jednoročnej lehote od ukončenia starej exekúcie nespôsobuje spočívanie premlčacej doby počas starej exekúcie), ktorý sťažovateľ preberá, nie je súladný s účelom a znením § 9 ods. 2 zákona o ukončení starých exekúcií. Nemožno súhlasiť s tým, že toto ustanovenie stanovuje, že ak sa opätovný návrh podá do roka od ukončenia starej exekúcie, tak počas starej exekúcie premlčacia doba spočíva. Toto ustanovenie nehovorí nič o tom, v akej lehote musí byť podaný opätovný návrh, aby spôsobil spočívanie premlčacej doby počas starej exekúcie. Záver, že ak sa opätovný návrh podá do roka od ukončenia starej exekúcie, tak len vtedy platí, že podľa § 112 OZ sa v začatom konaní riadne pokračuje, nemožno vyvodiť ani s prihliadnutím na právne nezáväznú dôvodovú správu.

11. Podľa dôvodovej správy oprávnený v začatom konaní riadne pokračuje, ak opätovný návrh podá do roka od ukončenia starej exekúcie, teda, že jednorôčné obdobie od ukončenia starej

exekúcie má z hľadiska možnosti nariadiť výkon rozhodnutia rovnaké účinky, ako keby počas tohto obdobia exekúcie riadne prebiehala. Z toho treba vyvodiť len to, že počas doby od ukončenia starej exekúcie do podania opätovného návrhu, ak bol podaný do roka od ukončenia starej exekúcie, premlčacia doba neplynie. Dôvodová správa tak hovorí len o tom, čo sa má diať s dobou od ukončenia starej exekúcie do podania opätovného návrhu, nie s dobou uplynutou počas starej exekúcie. Opakom treba vyvodiť len to, že ak bol opätovný návrh podaný po roku od ukončenia starej exekúcie, tak počas doby od ukončenia starej exekúcie do podania opätovného návrhu premlčacia doba plynie. A nie to, že nepodanie opätovného návrhu do roka od ukončenia starej exekúcie spôsobuje, že premlčacia doba plynula aj počas starej exekúcie.

12. Nesprávny je argument sťažovateľa, že jednoročná lehota na podanie opätovného návrhu začína plynúť pri každej zastavenej exekúcii. To preto, lebo táto lehota je určená pre tie exekúcie, po ukončení ktorých by premlčacia lehota uplynula skôr ako rok od ukončenia starej exekúcie. Tomu tak vo veci sťažovateľa nebolo. Nie je správny argument sťažovateľa, že § 9 ods. 2 zákona o ukončení starých exekúcií upravuje osobitnú premlčaciu dobu na podanie opätovného návrhu. Toto ustanovenie neupravuje premlčaciu dobu na podanie opätovného návrhu, ale predĺženie plynutia premlčacej doby tak, že neuplynie skôr ako rok od ukončenia starej exekúcie.

13. Nedôvodná je námietka nedostatočného vysporiadania sa so sťažovateľom prednesenými rozhodnutiami exekučného a ústavného súdu, hoci sudca nemožnosť ich aplikácie (odlišným právnym režimom vymáhaných pohľadávok) neodôvodnil najpriliehavejšie. Okolnosťou odlišujúcou tieto rozhodnutia od veci sťažovateľa bolo podanie opätovného návrhu do roka od ukončenia starej exekúcie. Sťažovateľ nesprávne vykladá rozhodnutia ústavného súdu (I. ÚS 302/2025, I. ÚS 713/2024), keď z nich vyvodzuje záver o premlčaní práva vymáhať nárok, ak sa opätovný návrh nepodá do roka od ukončenia starej exekúcie. V týchto rozhodnutiach táto otázka nebola riešená.

14. Nie je dôvod sa odchýliť od záveru ústavného súdu (III. ÚS 619/2023), z ktorého exekučný súd vychádzal a podľa ktorého hranica posúdenia neprijateľných zmluvných podmienok musí byť naviazaná na ich jasné vyjadrenie zo strany spotrebiteľa v jeho podaniach v exekučnom konaní. Ak exekučný súd žiadne neprijateľné podmienky nezistil, nemôže bez jasného spochybnenia tohto záveru súdu dôjsť k porušeniu ústavných práv spotrebiteľa na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Kvalita súdnej ochrany vždy nevyhnutne musí v istej miere zodpovedať tomu, v akej kvalite sa hoc aj spotrebiteľ takejto ochrany domáha. Hoci má súd povinnosť preskúmať neprijateľné podmienky aj bez návrhu, z hľadiska posúdenia porušenia práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu o ich preskúmaní je podstatné, v akej kvalite spotrebiteľ všeobecnému súdu argumentáciu o neprijateľných podmienkach prednesie.

15. Sťažovateľ okrem všeobecnej požiadavky vykonať prieskum neprijateľných podmienok žiadnu ďalšiu argumentáciu exekučnému súdu nepredniesol. Nekontretizoval zmluvné podmienky, ktoré sú buď neprijateľné alebo také, že ich použitie by viedlo k záveru o nesprávnom oprávnením v exekúcii uplatnenej čiastky. Žiadnymi tvrdeniami nekretizovanej žiadosti sťažovateľa o spotrebiteľský prieskum neprijateľných podmienok tak zodpovedá konštatovanie súdu, že preskúmaním úverovej zmluvy a všeobecných obchodných podmienok neprijateľné podmienky nezistil. Tomu, že vymáhaný nárok nemá pôvod v neprijateľnej podmienke, svedčí to, že sťažovateľ

takúto podmienku neoznačuje ani v ústavnej sťažnosti, a to napriek tomu, že na rozdiel od exekučného konania je zastúpený advokátom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2026

Robert Šorl
predseda senátu